

Kristína Baluchová

KAPITÁN PADÁK

ZTRÁTY a NÁLEZY

Kapitán Padák & Ztráty a nálezy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristína Baluchová

Kapitán Padák & Ztráty a nálezy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Kristína Baluchová

Kapitán Padák & Ztráty a nálezy

**CPress
Brno
2018**

Kapitán Padák & Ztráty a nálezy

Kristína Baluchová

Překlad: Kateřina Hošková

Ilustrace: Ondrej Sova

Odpovědný redaktor: Tomáš Krejčířík

Technický redaktor: Radek Střecha

Autorizovaný překlad ze slovenského originálu Kapitán Padák & Straty a nálezy

© PLUTOŠOP s.r.o., Bratislava, 2016

Translation © Kateřina Hošková, 2018

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-1942-6

ISBN e-knihy 978-80-264-1965-5 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 31 871.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Jednoho zářiového dne v oblacích

„Klapky 30,“ řekl jsem a čekal na souhlasný pokyn z pravé strany kokpitu.

„Klapky 30, rozumím,“ odpověděl kopilot a posunul klapky do polohy 30.

S radostí jsem se díval na mladého pilota, který se mnou letěl z anglické metropole. *Dobře se s ním létá*, pomyslel jsem si. Opravdu mu to jde přirozeně, a to je pro pilotování asi to nejdůležitější.

Aeroplán sa blížil k bratislavskému letišti Milana Rastislava Štefánika, nazývanému také Bratislava-Ivanka.

„Přistávací checklist dokončený,“ řekl jsem a bez dalších zbytečných slov jsem postupoval v čase a prostoru: sestoupil jsem s letadlem do výšky 3 000 stop. Let z Londýna do Bratislavy se pomalu chýlil ke konci.

„Backpack 123, povolené přistání na dráze 31,“ zazněl přes rádiové spojení poslední pokyn z řízení letového provozu a druhý pilot ihned zareagoval.

„Povolené přistání na dráze 31, Backpack 123,“ potvrdil pilot opětovně dispečerům, a možná se, stejně jako já, na sekundu zamyslel nad tím, jestli hlas z letového provozu, nazývaného lidově „věž“, patřil někomu známému.

Zvláštní, jak se člověk postupem času naučí rozpoznávat tyto hlasy po celé Evropě. S velkou pravděpodobností však piloti netuší, jak ten hlas z věže reálně vypadá. Pro dispečera z věže představuje stejně fiktivní postavu zase jakýkoliv pilot. *Možná jsme někdy stáli vedle sebe mlčky v supermarketu; možná v čekárně u doktora*, zauvažoval jsem. Možná ano, a možná ani ne. Zpravidla se zdravíme jen v určitých nadmořských výškách.

„Minima,“ dodal druhý pilot přesně v pravý čas. Náš aeroplán se nacházel ve výšce 200 stop nad zemí, v které se letci musí rozhodnout pro přistání.

„Přistání,“ potvrdil jsem a zpečetil tento výjimečný let. Na sekundu jsem ještě pomyslel na svoji neteř, kterou dnes stihnu vyzvednout včas. Potom jsem se už plně oddal přistávacímu manévru. O pár sekund později letadlo na dráze 31 skutečně přistálo.

Jako mravenci k velkému drobků se k našemu aeroplánu postupně dostavily posily: vykladači karga, auto s kolegy techniky, úklidová služba a nakonec i pozemní personál. Zamával jsem levým oknem prvním vystupujícím cestujícím, kteří spěchali za svými blízkými.

„Tak, dnešní šichtu máme úspěšně za sebou,“ řekl jsem směrem ke kolegovi a začal do pilotního kufříku ukládat dokumenty z letadla.

Létání s Padákem a Batohem

„Zítra letím s padákem,“ zvyknou si říkat mí kolegové svým dětem, když si večer před letem chystají uniformu a pilotní zápisník. Děti se vždycky chichotají a představují si cokoli na světě, jen ne člověka – obyčejného chlapíka v uniformě, tedy mě. Jmenuju se Daniel Padák. Opravdu. Vím, že to zní směšně. Ale ještě víc směšné je, že se živím létáním. Pracuju jako dopravní pilot, konkrétně jako kapitán letadla Boeing 737. Aby se předešlo stresovým situacím a nedorozuměním, příjmením mě radši nikdo neoslovuje. Uznejte sami – jak by se cítili cestující, kdyby se z pilotní kabiny ozvalo:

„Dobrý den, z pilotní kabiny se hlásí Padák.“

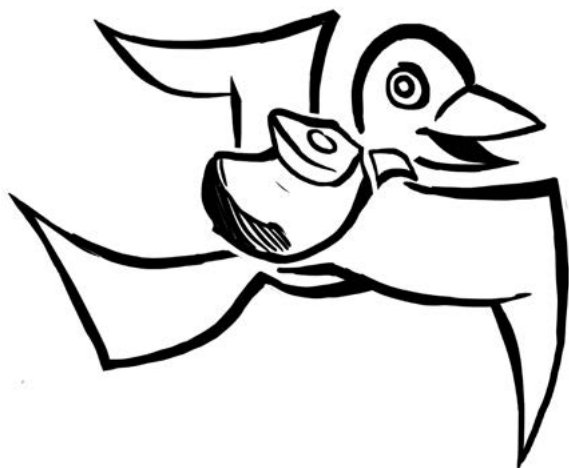
Z bezpečnostních důvodů mě tedy v práci oslovují vždy křestním jménem: „Jménem pana kapitána Daniela...“ Takhle většinou zazní uvítání v letadle. Mně to zase přijde takové víc přátelské a osobní – představovat se křestním jménem. Ostatně, proč ne? Naučil jsem se to v zahraničí: jedno jméno stačí. I tak si příjmení nikdo nepamatuje. V to někdy i doufám!

Nejvíce k srdci mi přirostla přezdívka, kterou vymyslela moje neteřinka Ivanka, když byla ještě malá. „Daniel Anděl,“ zvykla si po mně pokřikovat. Tvrdila, že většinu dní v roce i tak létám, takže bych mohl být klidně jejím andělem strážným.

Prstem ukazovala na každé letadlo, které jí přeletělo nad hlavou, a myslela na mě. Aspoň mi to tak říká. Nuže, jako anděl se určitě necítím, ale kdybych měl o sobě říct bez rozmýšlení pár slov, létání by zaznělo jako první. Je pro mě prací i největším koníčkem.

Společnost, pro kterou „létám“, se nazývá Backpack Air („backpack“ v překladu znamená batoh). Logo firmy – ptáček s batohem symbolizuje rychlé letecké spojení po celé Evropě. Právě oblohu nad Evropou denně brázdím zmíněným padesátitunovým boeingem.

Také tento rok máme za sebou náročnou letní sezonu. Létání s plnými aeroplány do prázdninových destinací a mnoho nočních letů na otočku. Přece jen, čas prázdnin a dovolených je omezený, ročním obdobím ohraničený. Proto se už celkem těším na babí léto a věřím, že konečně budu trávit víc času

se svou neteřinkou Ivankou. Její máma (moje sestra) pracuje jako zdravotní sestra. Často musí vzít i večerní směny. Ivančin otec zase kvůli pracovním povinnostem pravidelně cestuje do zahraničí. Tak jsem často náhradním dospěláckým plánem pro Ivanku já. Vůbec mi to nevadí. Právě naopak. Trávit čas s malým, ale neuvěřitelně bystrým děvčátkem je opravdu inspirativní! A popravdě, musím přiznat, že v poslední době byl můj život tak trochu monotónní. Téměř nudný. Ne, létání mě nikdy neomrzí, ale někdy mám pocit, že můj život se řídí už jen rozpisem služeb – nikam se nemůžu vydat „jen tak“. Je možné, že s lety ztrácím smysl pro dobrodružství? Doufám, že ne. Ivanka by řekla: „Chtělo by to změnu!“ A jako ve všem, i v tomto s ní musím souhlasit.

Ztráty a nálezy

Bratislavské letiště zívало prázdnotou. Poslední odpolední linka do Paříže byla odbavená, příletovou halou se trousilo už jen pár cestujících z Londýna a z vnitrostátní linky z Košic. U přepážky s velkým nápisem „Ztráty a nálezy“ však panovala zvláštní nálada. Pracovnice za pultem, která by za normálních okolností ani nepohnula obočím a každému, kdo by přišel nějakou událost nahlásit, by podsunula standardní formulář, teď rozhořčeně kroutila hlavou.

„Říkám vám, je prázdný,“ opakoval chlapík s nápisem PYRA na zádech. „Je tam jen ta kniha, nic víc.“ Příslušník letištní pyrotechnické jednotky, kterého pověřili analýzou podezřelého kufru, měl za sebou dlouhý den a další osud kufru, který držela pracovnice letiště v rukách, ho opravdu nezajímal.

„Ale co s tím máme teď dělat?“ ptala se znovu paní, ačkoli chápala, že to už není pyrotechnikův problém. Ale po dobu své dvacetileté praxe na letišti se s něčím podobným ještě nesetkala.

„Máte na to přece nějaké standardní postupy,“ řekl pyrotechnik a pomalu se vzdaloval od přepážky Ztrát a nálezů. Zafrflal ještě cosi na pozdrav a už byl pryč.